

[Larsen (Bjerre).]

nævnt adskillige Gange og ved forskellige Lejligheder i den senere Tid, og som ogsaa har været omtalt i forskellige Dagblade, nemlig Ændringer, der tager Sigte paa i de Tilfælde, hvor Ikke-Landbrugere køber Landbrugsejendomme, da at forlange en vis Procentdel af Arealet afstaaet til Jordværdien til dette Formaal. Det vilde være et Fremskridt i den rigtige Retning. Tiden, vi gennemlever, kræver, at der vises Samfundssind, og her mener jeg, der er et Forhold, hvor der bør vises Forstaaelse. Ved den Revision, som Jordlovene skal underkastes i indæværende Rigsdagssamling, vil jeg haabe, at Rigsdagen maa finde en Ordning, der kan skabe bedre Forhold paa dette specielle Omraade.

I samme Forbindelse vil jeg gerne bede den højtærede Minister have Opmærksomheden henvendt paa et Forhold i Loven angaaende Opførelse af Arbejderboliger paa Landet. Medens der i Jordlovene er en Bestemmelse om, at Byggelaanene til Husmandsbrug ved Handel ikke kan indfries uden Landbrugsministeriets Samtykke, er Forholdet anderledes for Arbejderboligerens Vedkommende. Her findes ingen Bestemmelse om, at Landbrugsministeriet skal give Tilladelse til Indfrielse af Byggelaanene, og her er saaledes intet Indseende med, hvem disse Boliger afhændes til. Jeg har i flere Tilfælde set Eksempler paa, at en Arbejder, der har opnaaet at faa bygget sig et saadant Hus, praktisk, solidt og godt, som det er, har solgt Huset med en Fortjeneste paa et Par Tusinde Kroner til Folk, der aldeles ikke hører Arbejderklassen til, Folk, der har solgt deres Gaard, og som køber et saadant Hus og indretter sig hyggeligt og godt paa deres gamle Dage. Disse Købere indfrier Byggelaanet, og Huset er altsaa ikke Arbejderbolig mere. At det kan være fristende for Landarbejderen at tage et Par Tusinde Kroner hjem paa den Maade, er forstaaeligt, men det er jo ikke Meningen med den ellers saa fortrinlige Loy, der gør sit til at hæve Landarbejderne op til bedre Kaar. Jeg vil derfor bede den højtærede Minister være opmærksom paa Forholdet og ved først givne Lejlighed søge indsat en Bestemmelse i Loven, saaledes at der bliver Indseende med, hvem disse Arbejderboliger afhændes til.

Til Slut har jeg et Par Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister. Det angaar Plejerspersonalet paa Statens Sindssygehospitalet. Den Gerning, Plejerspersonalet udøver, er meget opslidende, og Personalet maa have en Indstilling ud over, hvad der

ellers kræves af de fleste andre af vore Statsinstitutioners Personale. Plejerspersonalet har altid været bagefter, naar der blev gennemført Reformen. Saaledes ved jeg, at det varede længe, før 8 Timers Arbejdsdagen blev gennemført paa Statens Sindssygehospitalet, og jeg er ikke sikker paa, at Personalet paa alle vore Sindssygehospitalet er naaet frem til 8 Timers Arbejdsdag endnu. Med det enerverende Arbejde, dette Personale har, burde Ordningen være gennemført i et langt hurtigere Tempo, og jeg vil henstille til den højtærede Minister at forvisse sig om, at Ordningen virkelig er gennemført i sin fulde Udstrækning.

Dernæst vil jeg gerne spørge den højtærede Minister om, hvorledes det gaar med Plejernes Uddannelsesforhold, om de ligger paa et tilfredsstillende Grundlag. Ved tidligere Lejligheder har jeg efterlyst, hvorledes det gik med Plejernes Fagskole. Plejerspersonalet er stærkt optaget af Tanken om en saadan, det er Opfattelsen, at en Fagskole vil bedre Uddannelsen betydeligt. Dette Standpunkt er al Anerkendelse værd. Jeg vil derfor gerne rejse det Spørgsmaal, hvorledes det gaar med Fagskolen, eller om Sagen er blevet henlagt.

Alfred Andersen: En af de ærede Talere (Inger Hempel) har under denne Debat været inde paa Spørgsmaalet om Skoletandpleje. Maa jeg i den Forbindelse tillade mig at fremdrage et Spørgsmaal, som er analogt hermed og efter min Mening af lige saa stor Betydning, naar Talen er om Børns Sundhed, nemlig Skolelægeordningen. Tanken om at indføre et Skolelægetilsyn her i Landet er jo ikke ny, allerede i 1881 blev Spørgsmaalet stillet paa Dagsordenen; men skønt Forslag siden har været drøftet i ikke mindre end 4 Kommissioner, er det endnu ikke lykkedes at naa til et positivt Resultat. Følgen er da ogsaa blevet, at Danmark paa dette Omraade staar langt tilbage for sine Nabolande. I Øjeblikket har enkelte Kommuner paa eget Initiativ søgt at løse denne vigtige Sag. Nogle Kommuner har gennemført en effektiv Ordning med aarlig Undersøgelse af Børnene gennem hele Skoletiden, andre har gennemført en delvis Ordning, idet Undersøgelsen er indskrænket til enkelte Klassetrin, medens det langt overvejende Tal af Bykommuner og praktisk talt alle Landkommuner overhovedet ikke har rørt ved dette Problem. Der er ikke noget at bebrejde Kommunerne i den Anledning. For det første har man set saaledes paa det, at Spørgsmaalet om Børnernes Sundhed maa ligge os alle paa Sinde og derfor